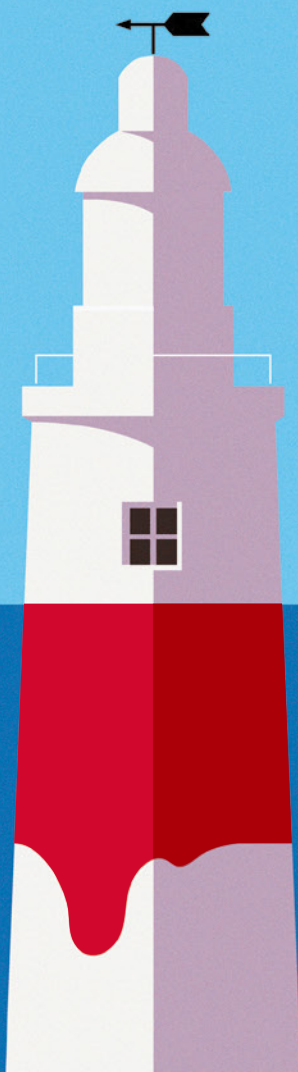

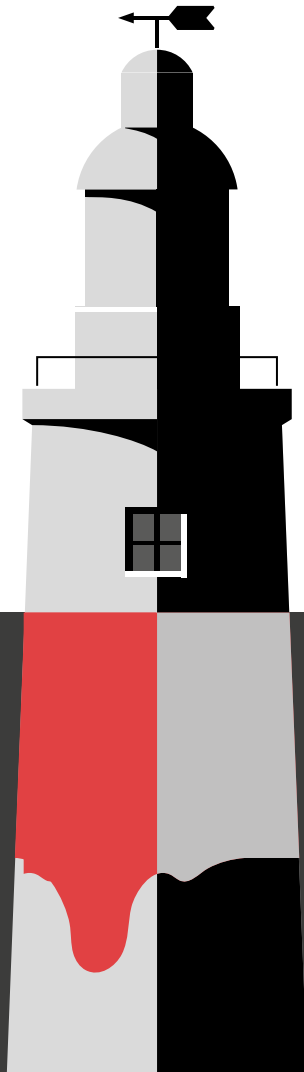
PETER MAY

TICHÁ SMRT

PRODÁNO
4,5
miliónu
AUTOROVÝCH ROMÁNU
U KISKILAN

HOST

PETER MAY

TICHÁ SMRT

Přeložila Linda Kaprová

BRNO 2021

A SILENT DEATH © Peter May, 2020

Translation © Linda Kaprová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0662-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-0663-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0664-4 (MobiPocket)

Pro Jona Rileyho

Ať žijí blázni, podivíni, rebelové, potížišti, ti, kteří nezapadají. Ti, kdo vidí věci jinak a neradi se nechávají svázat pravidly. Můžete je citovat, nesouhlasit s nimi, oslavovat je nebo je pomlout, ale nikdy je nemůžete přehlížet, protože právě oni mění svět.

Steve Jobs

PROLOG

Když onoho teplého květnového večera zhasíná, vůbec netuší, že zanedlouho způsobí krveprolití. A následně smrt. Dobré úmysly tak často dláždí cestu k tragédii.

Nejprve ho zaujme měsíc. Nedokonalý kotouč se odlepjuje od černi Středozemního moře a vrhá odlesky na hladinu, která jako by byla odlitá z kouřového skla. Až do dnešního večera se nedalo rozpoznat, zda se úplněk teprve blíží, nebo už minul, protože v uplynulém týdnu zůstávalo nebe nezvykle zatažené. Připadá mu, jako by uplynula celá věčnost od chvíle, kdy naposledy stál tady na terase a upíral pohled k obloze, jež se teď pracně pokoušela prodrat světelným smogem hustě obydleného andaluského pobřeží. Mraky se však již vyplakaly na vyprahlou půdu, odtáhly pryč a pod vymeteným nebem začala téměř okamžitě pučet nová zeleň.

Vedro se vrátilo a s ním i příslib každodenní rutiny nepolevujícího slunce. Čím by si jinak zdejší pobřeží vysloužilo název Costa del Sol? Takhle tu bude vypadat celé léto až do podzimu, jenž ovšem zůstával dosud daleko. Divoký krutý žár, který pouze výjimečně zchladí déšť, tu kulminuje v době, kdy dorazí zástupy turistů a znehodnotí místní pláže. Slunce jim opéká bílou kůži

nejprve doruda, později dohněda, zatímco starousedlíci se raději stahují do stínů vysokých budov v úzkých uličkách, přes den spí a na jeho sklonku s ústupem vedra večerí.

Teď o půlnoci je vzduch svěží. Palmovými listy na zahradě za bazénem šepotá váněk od moře a večerem se nese vrzání cikád. Teprve když zhasne bazénová světla, všimne si, že za zdí se z vedlejšího domu, který by měl tonout ve tmě, šíří tlumená záře. Z posuvných skleněných dveří se na terasu plazí pruh světla a vrhá na terakotovou dlažbu protáhlé stíny opalovacích lehátek.

Ztuhne. Za oknem obývacího prostoru se pohne něčí silueta a na vteřinu protne světlo linoucí se ze dveří. Rozbuší se mu srdce. V hlavě mu tepe a prudce se mu zvýší tlak. Doktor by ho jistě pokáral. Copak neužívá diuretika, jak mu předepsal? Muž v jeho věku na sebe musí být opatrný.

Vyschne mu v ústech. Vybaví si těch pár návštěv u Iana na terase. Ve skleničkách, z nichž se sousedem upíjeli harriský gin, se strkaly kostky ledu s nakrájenou grapefruitovou dužinou. Sympatický mladík. Skot. Hovořil ovšem univerzitní angličtinou, příjemně melodicky. Možná ani zas takový mladík nebyl, jenže se sedmi křížky na krku jednomu připadá mladý kdekdo. Vlastně se nikdy nezamyslel nad tím, kolik Ianovi vůbec může být. Čtyřicet? Dnes se věk odhaduje těžko. Vlasy však Skotovi zatím nijak výrazně neprošedly a štíhlé, rovnoměrně opálené tělo si udržoval ve skvělé kondici. Kéž by se on sám mohl vrátit do Ianova věku. Ačkoli si uvědomoval, že on takový fešák ani zamlada nebyl.

Ráno mu soused bodře zamával přes zeď mezi jejich zahradami. Prý si s Angelou vyrazí na pár dní na jarní

dovolenou. Do Barcelony. A pak na jednu dvě noci do Sitgesu.

Na dovolenou? Opravdu? Kdo s takovým bydlením potřebuje jezdit na dovolenou? Vzpomínky mu zalétnou k časům, kdy pracoval v centru Londýna. Vybaví si, jak ještě za tmy dojížděl studeným anglickým ránem do vydýchané kanceláře a pak s očima přilepenýma k obrazovkám sledoval na grafech růst a pokles finančních trhů, jako by hleděl na vlny rozbouřeného oceánu. Tohle měli s Ianem společné. Poskytovalo jim to jediné téma k hovoru, a když ho vyčerpali, vyplňovalo mlčení jen cinkání ledu ve skleničkách.

A právě u Iana doma teď někdo byl, přestože sousedé odjeli na dovolenou. Napadne ho, že se půjde podívat zblízka. Jenže co když ho vetřelec zpozoruje? Kéž by znal Ianovo telefonní číslo, zavolał by mu a zeptal se ho, co dělat. Jenže kontakt si na sebe nikdy nevyměnili. Proč ostatně.

Chvilí zůstane bezradně stát na terase a jen se diví, proč se nespustil alarm. Světlem znovu přejde stín. Zcela bezostyšně. A tak se rychle otočí a pospíchá dovnitř pro telefon.

Když policista na recepci přijme hovor, na služebně sedí jen tři jeho kolegové. Muž má pocit, že si ho Cristina za skleněnou přepážkou před chvílí tajně prohlížela, a když zvedl oči, uhnula pohledem. Vždycky mu připadalo, že na něho ženy letí. A to přesto, že už mu dávno není dvacet a na konto si připsal celou sérii zkrachovalých vztahů, které skončily, jakmile ho partnerky trochu víc poznaly.

Cristina se ve skutečnosti dívala na vlastní odraz. Kdyby zaostřila za sklo, nejspíš by ji překvapilo, že si ji

kolega uznale měří. Zrovna totiž přemítala o tom, jak staře a ztrhaně si připadá. Oslavila třicáté narozeniny, od středního věku ji dělila už jen dekáda, pod očima se jí černaly kruhy a v koutcích se objevily vrásky. Na vlasech stažených jako obvykle do přísného ohonu se už ukazovaly černé odrosty. Zalitovala, že se kdy rozhodla odbarvit na blond. Stojí to moc práce. Brzy jí navíc určitě začnou u kořínek šedivět. Naštěstí si i po porodu alespoň zachovala pěknou postavu. Zůstala štíhlá a drobná. Kolegové se nad ní tyčili jako obři, a to i ti nejmenší. Odvrátila pohled právě ve chvíli, kdy policista z recepcce oznámil:

„Máme tu podezření na vloupačku v La Palomě.“

Diego chvatně vzhledne od karet. Nepatrně nakloní hlavu k rameni a prosebně zvedne obočí. Cristina pochopí, že ji žádá, aby s Matiasem vyrazila místo něho. Do konce směny mu zbývá jen půl hodiny a doma ho čeká manželka s uplakaným novorozeným miminkem. Vrátila se z porodnice sotva před pár dny a zoufale se potřebuje vyspat.

Cristina si vzdychne. Dobře ví, že její místo v tomhle pánském klubu je jen úlitbou kvótám. Navíc ji potřebují, aby prováděla osobní prohlídky podezřelých žen. Nadřizení jí nikdy nesvěří nic zásadnějšího než dopravní nehodu. A to i přesto, že policejní akademii v Ávile absolvovala s vyznamenáním a při cvičné střelbě v Esteponě opakovaně dosahuje nejlepšího skóre. Pokud však s Matiasem pojedou Diego, dostane se domů až za kdovíkolik hodin. I kdyby se nakonec jednalo jen o falešný poplach, čeká policisty ještě nekonečné papírování.

„No dobře,“ uvolí se Cristina a v tu osudovou chvíli netuší, že jí tohle vstřícné gesto rozvrátí život v trosky.

Z podzemního parkoviště pod policejní stanicí se do liduprázdných ulic Marvini vynoří bílý terénní nissan s bílými, modrými a oranžovými majáky na střeše. Řídí Matías. Projíždějí s Cristinou kalužemi tmy mezi mdlé svítícími pouličními lampami a na kruhovém objezdu na kopci se jim otevře výhled na zvlněnou krajinu zalitou měsícem. Až ke vzdáleně se třpytícímu moři se táhnou hektary čerstvě olistěných vinic a na kdysi panenských svazích se černají shluky nevzhledných budov. Mnohé z nich padly za obět finanční krizi, která před lety ukončila stavební boom v této části španělského pobřeží. Některé zůstaly opuštěné, jiné se po dostavbě svých obyvatel nikdy nedočkaly. Nad nimi se proti hvězdnatému nebi rýsuje zubatý stín pohoří Sierra Bermeja a dole v srpku zálivu pomrkávají světla Santa Any de las Vides.

Matías se řítí ostrými serpentínami, které se klikatí dolů k moři, a v prudké zatáčce mine rodinný obchůdek se zeleninou v přízemí cihlového domu. Vlevo se v náručí kopců choulí shluk bílých chalup. Po dálnici A7 směrem na západ se ani ne za čtvrt hodiny dostanou ke kruhovému objezdu, odkud silnice strmě stoupá k La Palomě. Zde si bohatí Evropané a v poslední době také Rusové za miliony eur staví své honosné haciendy s dechberoucím výhledem na moře.

Vilu na adrese uvedené v hlášení obývá podle databáze britský občan Ian Templeton. Dům se hrdě vyjímá na strmém útesu sedmnáct metrů nad silnicí, takže svým majitelům o jasných zimních ránech nabízí ničím nerušený výhled na stíny horských štítů severní Afriky. Obzoru na jihu dominuje Gibraltarská skála, jejíž postříbřené obrysy vykusují do hvězd svou velkolepou siluetu.

V sousedním domě se svítí. Právě jeho majitel vloupání nahlásil. Ovšem než se za ním policisté stihnou vydat, všimnou si, že vysoké křídlo černě natřené kované brány k Templetonově vile zůstalo pootevřené. Venku dvěma koly na chodníku parkuje mercedes třídy A. Cristina by nedokázala vysvětlit, čím brána vzbudila její podezření. Když však Matías zastaví a vystoupí z policejního SUV, zjistí, že vrata někdo otevřel násilím.

Rukou naznačí otočení klíčkem a Cristina vypne motor. Nastalé ticho rychle opanuje cvrkání cikád. Cristina tiše vyklouzne z auta a připojí se k Matíasovi. Nahlédnou okénkem do zaparkovaného sedanu. Na sedadle spolujezdce leží křížový klíč na kola. Ani jeden z policistů se nepozastaví nad zjevným faktem, že zloději zpravidla nejezdí mercedesy třídy A.

Matías rozepne pouzdro a vytáhne svůj služební SIG Sauer SIG Pro ráže 9 milimetrů. Také Cristina tasí. Vyschlo jí v ústech. Držet zbraň v ruce je pro ni z tréninku střelby důvěrně známý pocit. Přesto jako by pistole ztěžkla. Strach jí přidává na váze. Cristina z ní při ostré akci ještě nikdy nevystřelila. Ani nečekala, že by to kdy musela udělat.

Její kolega vkročí bránou na příjezdovou cestu z přírodního kamene vedoucí mezi vysokými palmami a bujným porostem kvetoucích keřů. Cristina ho obezřetně následuje. Hlavní míří vzhůru, loket přitisknutý k boku. Vdechne teplý vzduch plný opojné vůně. Rozpozná v ní jasmín. Z levé strany k domu přiléhá dvojitá garáž, kolem níž se vine cestička do přední zahrady k obří kamenné terase s výhledem na blyštící se přelivový bazén. Na konci příjezdové cesty se po schodech vystupuje k zastřešenému hlavnímu vchodu s vysokými sloupy. Masivní dveře

pobité hřeby zůstaly pootevřené a tichem za nimi se šíří žlutavý přísvit. Matías mávne na Cristinu, aby obešla vilu z pravé strany, a sám se vydá opačným směrem k bazénu. Doufá, že by skleněnými dveřmi na terasu mohl vetřelce zahlédnout. Bude lepší nejdřív zjistit, s kým nebo čím mají tu čest, než vtrhnou dovnitř.

Cristina se kolem domu proplížila až na okraj terasy. Po kamenné dlažbě se k bazénu táhnou obdélníky světla. Cristina se opatrně krade po jeho obvodu a pokouší se nahlédnout do nitra domu. Víceúrovňový obývací prostor ozařují neviditelné lustry. Na mramorové podlaze leží huňatý bílý koberec a na něm stojí velká pohodlná křesla s pohovkou. Jednotvárnost bílých stěn tonoucích ve stínu ozvláštňuje pestrá sbírka moderního umění. Nikdo tu však není a chodba se ztrácí ve tmě.

Cristina periferním pohledem zahlédne na opačné straně terasy pohyb. Matías o cosi ve tmě zakopl. Ozve se hlasité zařinčení a po dlažbě se rachotivě sklouzne jeho sig sauer. Cristině vylétne srdce až do krku.

Z ložnice předělané na domácí kancelář právě vychází muž, který si říká Ian Templeton. Zaslechne z terasy hlomoz a ztuhne v půli kroku. V ruce drží několik složek s dokumenty. Stojí úplně bez hnutí a srdce mu tluče, jako by se mu někdo pokoušel probít ven z hrudi. Vrátil se do pracovny a zhasne stolní lampu. Odloží dokumenty na naleštěnou desku, rychle otevře zásuvku a z ní vytáhne poloautomatický Glock 17. Jedno okno vede do zahrady. Ian Templeton se přitiskne ke zdi a opatrně vyhlédne do tmy.

Ve světle, které se z obývacího pokoje line ven na terasu, zpozoruje mezi stíny obrys. Míří k tmavému hloučku

palem. Postava se pohybuje se zvláštní ladností. Templeton se rychle odvrátí od okna a přitiskne se opět ke stěně. Tvář má napjatou jako strunu. Celou dobu mu bylo jasné, že se to jednou může stát. Že ho najdou. Přijdou si pro něj. Věděl však také, že ho nedostanou bez boje. Radši přijít o život než se jim dostat do rukou.

Přesto ho téměř přemůže lítost. Ještě před pár lety žil bez obav. Když smrt neznamena nic, strach nemá žádnou moc. Zato dnes... Dnes má pro co žít. Co ztratit. Štěstí, o jakém se mu ani nesnilo. Copak mohl tušit, že jednou potká i jeho?

Napadne ho, jestli by ji raději neměl vzbudit. Odešla si lehnout. Usoudí však, že pro ni bude bezpečnější o ničem nevědět. Samozřejmě uslyší výstřely. Jenže tou dobou už bude po všem. Nebudou mít důvod jí ublížit. Ona za nic nemůže.

Sevře pistoli pevněji. Cítí, jak se mu potí dlaň. Tiše vyklouzne na chodbu, proplíží se kolem ložnice a zhasne v obyvacím pokoji. Dům i zahrada se pohrouží do tmy. Za třpytem měsíce na hladině bazénu stříbrně pableskuje Středozemní moře jako černý lak. Templeton se ostražitě vrací chodbou k pootevřeným vstupním dveřím. Po dlaždicích se táhne úzký proužek světla z ulice.

Venku se Cristina vrací stejnou cestou zpátky za dům, do míst, kudy sem s Matiasem z ulice vstoupili. Předpokládá, že on mezitím vilu stihl obkroužit a připojí se k ní. Nemá smysl se dál pokoušet o nenápadnost. Ten, kdo je uvnitř, o nich ví. Po Matiasovi však jako by se zem slehla. Cristina si olízne oschlé rty a vystoupá po schodech k portiku. Dveře zůstaly pootevřené. Cristinin stín vrhaný pouličními lampami dopadne do předsíne

a prozradí její přítomnost komukoli, kdo by se v ní ukrýval. Kde ten Matías u všech čertů vězí?

Na prahu Cristina zaváhá. Těsně za okrajem zorného pole vytuší čísi přítomnost a strach ji úplně paralyzuje. Na tohle ji výcvik ani roky ve službě nepřipravily. Ohlédne se ke garáži. Tolik by si přála, aby se Matías konečně zjevil, ale po kolegovi ani památky. Vtom se na mramoru v chodbě za dveřmi ozvou tiché kroky. Cristina ví, že musí jednat.

„Policie!“ křikne. Vlastní hlas jí připadá neprůrazný a zároveň nepřiměřeně silný. Jeho ozvěna ji přiměje vyrazit vpřed. Uchopí pistoli oběma rukama a rychlým obloukem ji zvedne do výše ramen. Hbitou piruetou vklouzne do dveří a namíří hlaveň do tmy.

Templeton vidí její obrys. Představuje pro něho snadný terč, i kdyby tak nevynikal v přesné mušce. Ukazovkem polaská spoušť. Vtom chodbu za jeho zády prořízne světlo. Pochopí, že ho napadli ze zálohy. Nebezpečí ho zaskočilo z úplně opačného směru. Prudce se otočí. V záři otevřených dveří se rýsuje něčí silueta. Templeton vypálí. Jednou, dvakrát, potřetí.

Slyší ji překvapeně zalapat po dechu. Pak šokem. A nakonec se Angela s táhlým posledním vzdechem zhroutí k zemi. Hlava jí děsivou tíhou mrtvého těla udeří o mramor. Lebka zapraská jako rána z pušky a Templeton nedokáže zadržet zmučený výkřik, který se mu dere z hrdla.

Svěsí ruku podél boku, glock mu vypadne z prstů. Také pistole třeskne o zem jako výstřel. Pach nitroglycerinu, který prostupuje vzduch kolem něho, sotva vnímá. Třemi kroky je u ní. Přiklekne a okamžitě ucítí, jak mu krev prosakuje látkou na kolenou. Téměř černá tekutina se rozlévá po mramoru. Červenou barvu spolkl stín.

Světlo ze dveří však stačí, aby jí viděl do obličeje. Z otevřených nevidoucích očí jí hledí nevěřící úžas.

Zvedne ji do náručí, zapřísahá ji, ať ho neopouští. Ženu, která nosí jejich dítě a všechny jeho naděje na budoucnost. Ona však jeho prosby už neslyší. Náhle ho oslní nečekaná záplava světla a černá louže, která se roztéká po chladných dlaždicích, zaplane jasně rudou barvou. Templeton se ohlédne přes rameno. Pistolí v natažených rukou na něho míří mladá policistka. Obličej se jí úplně odkrvil. Je bílá jako stěna. Zoufale se snaží zklidnit zbraň v třesoucích se prstech.

„Ani hnout!“ zaječí na něho. Taková absurdita, prolétne mu hlavou. Hnout? Kam? Proč? Vždyť to nemá smysl. Nic už nemá žádný smysl. Angela je mrtvá. A prázdnotu v jeho nitru náhle zaplaví zuřivost.

„Tys ji zabila!“ Připadá mu, jako by místo něho zařval někdo jiný. Slyší slova pronesená anglicky. V agónii. Opravdu vyšla z jeho úst? Nic z toho se určitě ve skutečnosti neděje. Vtom ho přemůže druhý nával vzteku. Znovu zakřičí na tu pitomou husu, co na něho míří pistolí. „Tys ji zabila, ty mrcho!“

Cristina se chvěje od hlavy k patě, s vypětím sil se pokouší ovládnout. Prudce zavrtí hlavou. „Já ne! To vy!“ brání se španělsky. „Vy jste ji zabil!“ A stejně jako člověku, který jí klečí u nohou, také jí připadá, jako by místo ní promluvil někdo jiný.

Do chodby za jejími zády se vbelhá Matías s nejistě namířenou pistolí a na okamžik odvede její pozornost. Přichází tak strašně pozdě.

Cizí muž promluví španělsky. Tentokrát se mu v hlase neozývá jen bolest a hněv, ale i nenávisť. „To kvůli tobě jsem vystřelil. Tys ji zabila! Ty!“

1. KAPITOLA

Mackenzieho stresovalo, že nepřijde včas. Nesnášel to. Celou svou existenci postavil na tom, že se nikdy nepozdí. Lpěl na tom do takové míry, že si všechny hodiny včetně náramkových nařizoval tak, aby se o pět minut předcházely. Přestože věděl, že jeho svět je o pět minut napřed, vyvíjel tím sám na sebe psychologický tlak. Zrychlit. Být vždy dokonale přesný.

Ačkoli si to přiznával jen s největším sebezapřením, převzal — nebo snad podědil — tento zvyk po strýci. Také on si nařizoval hodinky o pět minut napřed, přičemž jakoukoli nedochvilnost trestal rákoskou. Přesněji řečeno holí. Starosvětskou vycházkovou holí se zahnutou onyxovou rukojetí a se suký v pravidelných patnácti-centimetrových rozestupech. *Pan Švihák*, jak jí přezdíval. Strýcova představa humoru. Bolelo to jako čert.

Dnes Mackenzieho zdržela čtvrtetní dopravní zácpa. Práce na silnici A4020. Okolnost, kterou nemohl ovlivnit. A přestože měl podle hodinek dvacetiminutové zpoždění, pro jednu se mohl utěšovat vědomím, že je to ve skutečnosti jen čtvrt hodiny.

Jeho příliš bujná představivost mu vnutila obraz Alexe, jak postává u školních vrat. Kolem něho se na Oaklands Road trousí poslední opozdilci. Kde je konec všem těm rodičům, kteří přijeli vyzvednout ratolesti svými SUV, rodinnými kombi a džípy, jimiž ještě před deseti minutami ucpávali úzkou ulici před školou?

Odbočil z Boston Road, minul hanwellskou pobočku pošty, zrychlil kolem cihlových řadovek s ubohými předzahrádkami a už zdálky viděl osamělou postavičku

syna, jak stojí před edwardiánskou budovou základní školy. Příliš velké sako na něm plandalo. Takhle si Susan představovala šetrnost. Když mu bude letos velké, příští rok padne akorát, a pokud přes léto kluk moc nevytáhne, možná s ním vystačí i třetí rok. Kdyby bylo tepleji, Alex by si ho nejspíš svlékl a protáhl uchem sportovní tašky. Od severovýchodu však foukal studený vítr a Alex se choulil zimou. Málem se v tom saku ztrácel. Otcí, který se už tak cítil dost provinile, v něm připadal ještě zuboženější.

S opozdilci se však Mackenzieho fantazie zmýlila. Bylo neuvěřitelné, jak rychle se dokáže škola úplně vylihnout, v té pečlivě nacvičené každodenní choreografii aut, která čekají s běžícím motorem u obrubníku a vzápětí jedno po druhém odjíždějí. To Mackenzie musel za svých mladých let do školy chodit pěšky, i kdyby trakaře padaly. Pamatoval si deštivá zimní rána, kdy mu zčervenálá lýtka rozdíraly mokré holínky a stehna, na něž se mu lepily promáčené krátké kalhoty, ho štípala chladem. Vzduch ve třídě vlhl párou stoupající z kabátů rozprostřených po radiátorech.

Věděl, že Alex bude nešťastný, a navíc nestihne dorazit včas na zápas šest na šest s klubem z londýnského Hayesu. Přestože to na hřiště bylo pěšky sotva deset minut, rodiče chlapci vštípili, aby vždycky na někoho z nich počkal. Tentokrát se však za synovou rozmrzelostí ukrývalo víc než jen promeškaný zápas. Mackenzie to poznal hned, jak zastavil u brány. Alex se sklopenou hlavou otevřel dveře auta, hodil tašku na zadní sedadlo a beze slova usedl vedle otce.

Mackenzie se na něho upřeně zadíval. „Co se stalo?“
„Nic.“

„Nezlob se, že jedu pozdě.“

Chlapec lhostejně pokrčil rameny a otec udiveně svraštil obočí.

„Co je ti?“

„Povídám, že nic. Nemohli bychom už konečně vyrazit, prosím? Sám říkáš, že jedeš pozdě. Tím pádem jedu pozdě taky.“ Oči stále klopil k podlaze.

Mackenzie položil chlapci dlaň na tvář a natočil si ji k sobě. Na pobledlé kůži zřetelně viděl slané stružky od zaschlých slz. Dítě mělo zarudlé oči. „Nikam nepojedeme, dokud mi to nepovíš.“

Alex odtáhl hlavu a pevně tiskl rty k sobě.

„Myslím to vážně. Jestli si dneska chceš zahrát fotbal...“ Chlapec už v devíti letech projevoval úžasné nadání na obě nohy.

Alex se zhluboka nadechl a roztřeseně si dlouze vzdychl. Otevřel aktovku, vytáhl tři zmuchlané papíry popsané z obou stran, a aniž se na otce podíval, strčil mu je pod nos. Mackenzie poznal synův charakteristický škrabopis. Titulní stránka nesla název: *Co jsem dělal o prázdninách*. Nad ním stálo velkými červenými číslicemi hodnocení 0/25 a pod tím sevřeným rukopisem: *Příliš velká, neuhledná písmena!!!*

„Ani si to nepřečetla,“ postěžoval si Alex.

Na chvění papírů začalo být patrné, že se Mackenzieho zmocňuje vztek. Vytrhl klíč ze zapalování a otevřel dveře. „Pojď.“

Alex na něho polekaně vykulil oči. „Co chceš dělat?“

Mackenzie výmluvně zamával slohovou prací. „Vyřešíme tuhle záležitost.“ Rázně obešel auto a otevřel dvířka na straně spolujezdce.

„Tati, prosím tě, nech toho. Vykašli se na to.“

„To teda nevykašlu.“ Chytil Alexe za paži a vytáhl zdráhajícího se chlapce ze sedadla. Se synovou učitelkou se viděl jednou na třídní schůzce. Mladá žena. Skoro by se dalo říct žába. Slečna Willowová. Nemohlo jí být víc než pětadvacet. Na jeho vkus si až příliš zakládala na svém zevnějšku. Popadl Alexe za ruku a rychlým krokem ho vlácel školní bránou k postrannímu vchodu.

Ucítil typický pach vzdělávacích institucí, jaký si pamatoval i ze svých školních let. Možná za to mohl tentýž prostředek na mytí podlah.

Alex měl třídu ve druhém patře na konci chodby. Dveře zůstaly otevřené a slečna Willowová se dosud u stolu pracovala štosem žákovských slohů. Když dovnitř Mackenzie přivlekl svého syna, zaskočeně vzhlédla. Překvapení však vzápětí vystřídal úlek. Mackenzie dopochodoval až k ní a zlostně pleskl slohovou prací navrch ostatních.

„Co to má znamenat?“

„Promiňte?“

„Neprominu. Alex mi říkal, že jste jeho sloh ani nečetla.“

„Já...“

„Nula bodů z pětadvaceti, protože píše moc velká písmena? To myslíte vážně?“

„Tati, prosím tě!“ Chlapec se Mackenziemu vytrhl. Tvář mu zrůžověla hanbou.

Otec si ho však nevšímal. „Zavrhla byste teorii relativity jenom kvůli tomu, že Einstein škrábe? Ten pro změnu psal zase moc drobně. Vyložení blechy. Jo a mimochodem, víte vůbec, co je diakritika? Co ji taky někdy použít? ‚Neuhledná‘ — doufám, že máte k výuce jazyka příslušnou kvalifikaci.“